

Anne

– pemberüya · 13 Mayıs 2013

Düştün bir içli bakışla yüreğimin tam ortasına tüm hüznlerinle...
Gözlerini esirgeme diyecektim, bakmaya takatim yok ana!
Sür gitsin ne varsa dağa bayıra, sür, gitme sen peşinden, sızlayan ayaklarını yorma boşu boşuna...
Hep benim için çalıştın, bana eskittin tüm ömrünü, ben sana sıcak bir sarılma hediye edemedim ana...
Oğlum dedin, kuzum dedin, can verdin, canına can olamadım ana...
Eskitirler seni, yorarlar seni, tüketirler ömrünü dedin, kulak verip dinleyemedim ana.
Her bakışında hayat vardı, hayat katardı bana, yüreğim sen varsın diye çarpsın isterdim, yüreğim yoruldu ana.
Tuttuğum tüm dallar sayende, dualarınla kırılmadı, yer ettim kendime, çıktım yükseklerle, bir kalbine inemedim ana.
Yaramazdım, yaramazdım, yaramadım, yaranamadın bana, ne yapsan yaram azalmadı, yaralar içinde kaldım da yarana merhem olamadım ana.
Gittim fersah fersah uzaklara, kendimden kaçtım, senden kaçtığımı düşündün, kendime yar olamadım, sana yar olamadım ana.
Aç kaldım açım demedim, susuz kaldım bir yudum su dilenmedim, bir selamınla, bir hayır duanla yaşadım, senden gelen sıcak bir dokunuşa verdim tüm benliğimi, ayakta kaldıysam ayakta kalmana borçluyum, ayaklarıma fer oldu gözlerin ana.
Hep seni büyüttüm içimde, gizli bir oda yaptım sana kocaman, içine en konforlu eşyalar biriktirdim, gel otur diyemedim ana.
Üşürken gördüm seni, tir tir titriyordun, ellerin, ayakların kanıyordu, sırtında eksik olmayan ağırlar vardı, benim yükümü taşıyordun, beni taşıyordun, benim rahatım için yaşıyordun, kıymet bilemedim ana.
Dünyalar versem istemezdin bilirim, dünyaları getirsem ayağına, iterdin elinin tersiyle, canımı bile veririm dedim de, bir kucaklama veremedim sana, bir demli çay, kendi ellerimle sunamadım sana, beni affet ana!
Krala soytarılık yaptım, dünyaya telaş! Bir seni güldüremedim, bir sana layık olamadım ağız tadıyla, bir koşu gidip öpemedim ellerinden...
Her açtığımda telefonu, o içten gelen “oğlum” sesinle kaldım ayakta... Sesin çınıyor her daim kulaklarımda, kulaklarına istediğin cümleyi söyleyemedim ana.
Bazlama hazır, çay hazır, yağmurlar hazır...
Gidip de eşlik edemedim ana.
Sen bin yıllık hasreti demlerken her vardığımda yanına, ben henüz bir kelimeye bin anlam yükleyemedim ana.
Her daim senin için atan kalbimin tiktaklarını hissettiremedim yaslanıp bağrına.
Saçlarım uzadı, yatır dizine hadi yine, vefasızlık diz boyu ve çok yakışıyor bana, bir sille nakşet de döneyim ben özüme.

Hep benim için tüketecek değilsin ya ömrünü, bir kez de ben öleyim senin için, vur tüm umarsızlığı
yüzüme...